

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Κ

ΠΕΜΠΤΗ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1942

ΑΡΙΘ. 1

ΕΝ ΠΙΣΤΕΙ ΚΑΙ ΥΠΟΜΟΝΗ

I

Εισήλθομεν εἰς τὸ δευτέρον ἔτος τῶν πολεμικῶν δοκιμασιῶν. Καὶ αἱ δοκιμασίαι αὗται ὑπῆρξαν μέχρι τοῦδε βαρεῖαι καὶ παντοειδεῖς. Ἀπολογισμὸς τῶν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ σήμερον καὶ διότι συνεχίζονται ἀκόμη καὶ διότι εἶναι ἀνέφικτος ὁ κατ' ἔκτασιν καὶ εἶδος προσδιορισμὸς αὐτῶν. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς πάντας αἰσθητόν, εἶναι, ὅτι αἱ στερήσεις τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ διαρκῶς ἐπιτείνονται ὅτι ὁ κύκλος τῶν στερουμένων εὐρύνεται καθημερινῶς καὶ ὅτι δὲν ἀπέχει ἴσως πολὺ ἡ στιγμή, καθ' ἣν θὰ περιληφθοῦν εἰς αὐτὸν καὶ ὅσοι δὲν εἶχον ἀκόμη αἰσθανθῆ ἄμεσον τὸν ἀντίκτυπον τῆς πολεμικῆς καταγίδος.

Πολλάκις διερωτώμεθα : Πῶς ζῆ ὁ κόσμος αὐτός; Πῶς συντηρεῖται, ἀφοῦ αἱ τροφαὶ σπανίζουσι καὶ ἡ τιμὴ τῶν εἶναι κυριολεκτικῶς ἀπρόσιτος εἰς τὰ βαλάντια καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν εὐπόρων; Πῶς τρέφεται ἡ χῆρα καὶ ὁ ὀρφανόπαις τοῦ ἡρωικοῦ νεκροῦ; Μήπως αἰφνυδίως μετεβλήθησαν εἰς πλουσίους ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἢ ἀνεκαλύφθη μυστικός τις θησαυρός, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀποσποῦν ψήγματα χρυσοῦ διὰ νὰ καλύπτουσι τὰς βιοτικὰς τῶν ἀνάγκας; Ποῖός ἀγνωστος παράγων ὑπεισῆλθεν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ τόπου αὐτοῦ καὶ τὸν βοηθεῖ νὰ ὑφίσταται, μὲ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγοτέρας ζημίας, τὴν σημερινὴν τραγικὴν δοκιμασίαν του;

II

Αἱ ἀπορίαι εἶναι κατὰ πάντα λογικαὶ καὶ ἡ διαφώτισις αὐτῶν δὲν ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν ἀπάντησιν τῶν ὑλικῶν νόμων τῆς ζωῆς. Ἀντιθέτως, εἰάν κρινῆ τις ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν, θὰ περιπέσῃ εἰς μεγαλυτέραν ἀμηχανίαν καὶ θὰ δόσῃ εἰς τὸ ἐρώτημα ἀπαντήσεις αὐθαιρέτους καὶ σφαλεράς. Οὐχ ἤττον διὰ τὴν ἀληθῆ χριστιανικὴν ψυχὴν δὲν εἶναι δύσκολον νὰ εὕρῃ τὴν πραγματικὴν, τὴν μόνην, ἐξήγησιν τοῦ καταπληκτικοῦ τούτου οικονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ φαινομένου. Εἶναι δὲ ἀπλὴ ἡ ἐξήγησις αὐτή, ὅπως ἀπλὴ εἶναι φύσει ἡ Ἀλήθεια. Ἐκεῖνος, ὅστις πανσόφως ἐδημιούργησε τὸν Κόσμον καὶ τὰ «πάντα οἰκονομεῖ» Αὐτός δὲν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ ἀβοήθητον τὸν εὐσεβῆ ἑλληνικὸν λαόν εἰς τὴν μεγάλην σημερινὴν δοκιμασίαν του. Τὸν κατέστησεν ἱκανὸν νὰ ζῆ ἐν τῷ μέσῳ στερήσεων καὶ προμηθεύει εἰς αὐτὸν ὅ,τι εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον διὰ τὴν σήμερον.

Δὲν θὰ ἠδύνατο μάλιστα νὰ χαρακτηρισθῇ αὐθαίρετος ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι ἕκαστος Ἕλλην ἔχει βαθυτάτην

συνείδησιν τῆς μακροθύμου ἀρωγῆς τοῦ Θεοῦ. Τὴν αἰσθάνεται, τὴν ψηλαφᾷ εἰς ὅλας τὰς δυσχερείας, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἀντιπαλαίει. Ζῆ πάντοτε τὴν σήμερον καὶ ἐμπιστεύεται τὴν μέριμναν τῆς αὔριον εἰς τὸν Θεόν, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίσῃ τὰς ἀνάγκας τῆς. Καὶ ὁ Θεός, μακροθύμως ἐφορῶν, ἐξοικονομεῖ τὰ πάντα ἐν ᾧ μέτρῳ ὑπάρχει χρεία. Οὕτω δὲ ὁ Ἕλλην χριστιανὸς προχωρεῖ πρὸς τὰ ἔμπροσ, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ποῦ ὁδηγεῖται, ἀλλὰ καὶ βέβαιος, ὅτι εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν πανοσθενῆ δεξιάν τοῦ Κυρίου μέχρι οὗ ἀνατεῖλουν ἡμέραι γαλήνης καὶ εὐδίας, ἡμέραι σωτηρίας καὶ δικαιοσύνης.

III

Εἴμεθα μικροὶ καὶ ἀνίσχυροὶ σήμερον. Συνθλιβόμεθα ἀνὰ μέσον τῶν Συμπληγάδων τῶν συμφερόντων τῶν Μεγάλων καὶ Δυνατῶν. Ἐκ τῆς συνθλίψεως αὐτῆς τάλαιπωρούμεθα καὶ ὀδυνῶμεν. Τί δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἐν προκειμένῳ; Ποῖον ἔχομεν ἀντίδοτον τῶν δεινῶν, τὰ ὁποῖα ὑφίστάμεθα καὶ τῶν ἄλλων, τὰ ὁποῖα τυχὸν ἐπέρχονται; Ἐχομεν τὴν Πίστιν ἐπὶ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν. Διότι, ὅπως διακηρύσσει ὁ προφήτης : «Ἴδου ὁ θεός μου, Σωτήρ μου, Κύριος, πεποιθώς ἔσομαι ἐπ' αὐτὸν καὶ σωθήσομαι δι' αὐτοῦ (Ἡσαΐας)».

Δοκιμάζομεν στερήσεις; Πεινώμεν; Ἄς μὴ κλονιζώμεθα ἐν τῇ Πίστει καὶ τῇ Ἐλπίδι. Διότι, «τίς ἤλπισεν ἐπὶ Κύριον καὶ κατησχύνθη;» (Σειράχ). Χειμαζόμεθα ἐν πόνοις καὶ θλίψεσι παντοίαις; Ἄς ἔχωμεν ὑψωμένον τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Κύριον καὶ ἄς ὑπομένωμεν. Οὐδεμία ὀδύνη, οὐδεμία στέργησις εἶναι ἐπικρατεστέρα τῆς ὑπομονῆς. Δὲν ἐπαγγέλλεται ῥητικῶς ὁ Προφητᾶναξ πρὸς τοὺς πεινῶντας καὶ πᾶσχοντας, ὅτι «ἡ ὑπομονὴ τῶν πενήτων οὐκ ἀπολεῖται εἰς τέλος»;

Ἐχομεν τὸν Θεὸν ἐν ἡμῖν καὶ τὸν λόγον Αὐτοῦ πυξίδα ἀσφαλῆ εἰς τὴν τρικυμίαν, ἡ ὁποία ταλανίζει τὴν ἐθνικὴν ὀκιάδα. Τὰ κύματά τῆς, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀσθενέστερα ἐνὸς βράχου, δὲν δύνανται νὰ κλονίσουσι τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως, ἡ ὁποία, ὅταν εἶναι ἀληθῆς, εἶναι ἱκανὴ «ὄρη μεθιστάνειν». Οἱ ἀνεμοὶ καὶ τὰ νέφη τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν οὐδέποτε θὰ δυνηθοῦν νὰ ἀμαυρώσουσι τὸν ἀειλαμπῆ ἥλιον τῆς Πίστεως πρὸς τὴν ἀμετάθετον Δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ὅστις δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰ πρόβατα τῆς λογικῆς Του ποιμνῆς νὰ παραμείνουσι καὶ νὰ διασκορπισθοῦν «ἀποίμαντα, θηροσὶν ἐτοιμον δεῖπνον» —κατὰ τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΓΑΛΗΝΗΝ

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διέπλεεν ἡμέραν τινὰ τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεριάδος μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ (Ματθ. γ', 23—27). Αἰφνης ἐγείρεται τρικυμία, «σεισμός μέγας ἐγένετο ἐν τῇ θαλάσῃ». Τὰ κύματα εἰσῆρχοντο ἀκάθεκτα ἐν τῷ πλοίῳ, τὸ ὅποιον ἠπειλεῖτο νὰ καταποντισθῇ. Ὁ Κύριος ἐκοιμάτο ἐν τῷ πλοίῳ. Οἱ μαθηταί, προσελθόντες, «ἤγειραν αὐτόν, λέγοντες, Κύριε, σῶσον ἡμᾶς, ἀπολλύμεθα». Καὶ ὁ Ἰησοῦς λέγει αὐτοῖς «τί δεῖλοί ἐστε, ὀλιγόπιστοι;» Διατί εἴθε δεῖλοί, ὀλιγόπιστοι; Ἐγερθεὶς ὁ Ἰησοῦς «ἐπετίμησε τοῖς ἀνέμοις καὶ τῇ θαλάσῃ» «καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη». Ταῦτα ἀφελῶς ἱστορεῖ ὁ Ἱερὸς Εὐαγγελιστής. Ἄς ἐξετάσωμεν ἁποῖαν ἠθικὴν διδασκαλίαν πρὸς ὠφέλειαν καὶ ὁδηγίαν δυνάμεθα νὰ καρπωθῶμεν ἐκ τῆς συντόμου ἀφηγήσεως τοῦ τελεσθέντος θαύματος.

Ὅλοι οἱ λόγοι καὶ αἱ πράξεις τοῦ Κυρίου ἔχουν μεγάλας διδασκαλίας πρὸς ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τὸ θαῦμα ἴρα τῆς καταπαύσεως τῆς τρικυμίας ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς καὶ τὰ διάφορα περιστατικά, τὰ ὁποῖα συνῴδωσαν αὐτό, ὡς ὁ φόβος τῶν Ἀποστόλων, ἡ προσέλευσις αὐτῶν καὶ ἐπίκλησις τῆς βοήθειας τοῦ Κυρίου, ὁ ὕπνος αὐτοῦ, ἔχουν ἐξαιρετικὸν μεγαλεῖον καὶ ὑψίστας διδασκαλίας ὠφελίμου ἐν πάσῃ ἐποχῇ, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὰς πονηρὰς ταῦτας ἡμέρας, ἃς διερχόμεθα ἡμεῖς οἱ δυστυχεῖς ἀνθρώποι. Ἴδου διδασκαλίαι ὀλίγαι. Καὶ πρῶτον:

Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶνε πλοῖον θεότευκτον, τὸ ὁποῖον διαπλέει ἐν μέσῳ θαλάσσης ἀδιακόπως ταρασσομένης ὑπὸ τῶν μανιωδῶν ἀνέμων, τοὺς ὁποῖους ἐξαπαλλῆει ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου. Ἐπέρχονται κατὰ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας παντοειδεῖς διωγμοί, σφοδροὶ καὶ ἀπαισίοι. Καὶ οἱ ἀληθεῖς χριστιανοὶ καταδιώκονται· ρίπτονται εἰς ἀνηλίους φυλακὰς βασανίζονται καὶ φονεύονται. Τὸ αἷμα τρέχει ποταμῶν. Οἱ ὀλιγόπιστοι φρονοῦν, ὅτι ἡ θεότευκτος Ἐκκλησία θὰ συντριβῇ ἢ καὶ θὰ ἐκλείψῃ· τοῦτο ἔλεγον κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους οἱ ἐχθροὶ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Ἡ Ἐκκλησία, ἔλεγον, ἀποθνήσκει. Ἀλλ' αὐτοὶ ἀπέθνησκον καὶ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία ζῆ, διότι ἐθεμελιώθη ἐπὶ τῆς στερρᾶς πέτρας τῆς πίστεως, καθ' ἣς τ' ἄγρια κύματα τῶν διωγμῶν καὶ τῶν αἱρέσεων, προσάρασσοντα, μεταβάλλονται εἰς ἀφροὺς διακένους. Τὸ πλοῖον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διευθύνεται ὑπὸ παντοδυνάμου Κυβερνήτου, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, νικήσαντος τὸν κόσμον. Οἱ δεῖλοί καὶ ὀλιγόπιστοι, ταρασσομένοι· φωνάζουν «Κύριε, σῶσον ἡμᾶς, ἀπολλύμεθα». Ὁ Κύριος φαίνεται κοιμώμενος πρὸς δοκιμασίαν τῶν μαθητῶν. Ἐξεγείρεται καὶ ἐπιτιμᾷ «τοῖς ἀνέμοις καὶ τῇ θαλάσῃ». Οὕτω δὲ ἐπέρχεται γαλήνη. Καὶ ἡ Ἐκκλησία καταδιώκεται· ἀπειλεῖται ἀλλὰ νικά καὶ θριαμβεύει· «Πόλοι ἄδου οὐ κατασχέουσιν αὐτήν». Τοῦτο ἀποδεικνύει μεγαλοφώνως ἡ πολυκύμαντος ἱστορία τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας.

Τοῦτ' αὐτὸ δύναται τις νὰ εἴπῃ καὶ διὰ τὸ ἀθάνατον καὶ εὐγενὲς καὶ φιλόανθρωπον Ἔθνος μας, τὸ ὅποιον ἀδιαρρήτως συνδέθη μετὰ τῆς Σοφιστικῆς

ὁρηκειᾶς καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐπῆλθον κατ' αὐτοῦ ποικιλῶνμοι ἐχθροὶ καὶ βαρβαρικοὶ ἐπιδρομαί. Κατεκλύσθη πολλάκις ὑπὸ ἀγρίων κυμάτων ἔθνων ἀγρίων. Ἐθεωρήθη ὅτι συντρίβεται καὶ ἐξαφανίζεται, συθεζόμενον εἰς τὸν θυθὸν τῆς ἀφανείας. Ἀλλ' ἐγείρεται καὶ ἀνορθώνεται καὶ ζῆ ἐν τῇ ἱστορίᾳ χάριν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, διότι εἶνε Ἔθνος ἀληθείας καὶ ζωῆς. Ἔθνος τῆς προόδου καὶ τῆς δικαιοσύνης. Εἶνε δὲ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ ὑπάρχῃ καὶ ζῆ καὶ προοδεύῃ καὶ δὴ νὰ διαδίδῃ τὰς ὑψηλὰς διδασκαλίας καὶ ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας, δι' ὧν μορφώνονται καὶ προάγονται οἱ ἀνθρώποι καὶ αἱ κοινωνίαι. «Δύναμι δὲ οὐ θέμις», εἶπε καὶ τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν περὶ τῶν Ἀθηναίων, αἵτινες ἦσαν ἡ Ἑλλάς τῆς Ἑλλάδος.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ζωὴ παντὸς ἀνθρώπου ὁμοιάζει πρὸς πλοῖον τὸ ὅποιον διαπλέει μαινόμενῃν θάλασσαν. Ἀληθῶς ἡ ὁδὸς τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας εἶνε πλήρεις πόθων καὶ πόνων, πλήρης θλίψεων καὶ δοκιμασιῶν, πλήρης κινδύνων. Τίς περὶ τοῦτου ἀμφιβάλλει; Ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει διὰ λόγους, εὖς γνωρίζει, νὰ ἐπέρχονται σκληραὶ πολλάκις δοκιμασίαι καὶ νὰ ὑποβαλλώμεθα εἰς ὀδυνηρὰς θυσίας πρὸς ὠφέλειαν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν. «Ὡς χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ» δοκιμαζόμενοι, καθαριζόμεθα καὶ ἀναφαίνονται οἱ δόκιμοι καὶ οἱ γενναῖοι χαρακτήρες. Τότε δὲ ἐξεγείρεται ὁ Κύριος ἐπιτιμῶν «τοῖς ἀνέμοις καὶ τῇ θαλάσῃ» τῶν δοκιμασιῶν καὶ θλίψεων. Οὕτω φέρει τὴν γαλήνην καὶ σωτηρίαν. Ἐἶδε οὐ νυστάξει, οὐδὲ ὑπνώσει ὁ φυλάσων τὸν Ἰσραὴλ (Ψαλμ. Ρα 4). Ἐὰν φαίνεται πρὸς στιγμὴν κοιμώμενος ὁ Θεός, μὴ ἀμφιβάλλωμεν ὅτι τὸ παντέφορον Αὐτοῦ βλέμμα διαβλέπει πανταχοῦ τοὺς κινδύνους καὶ σπεύδει εἰς βοήθειαν τῶν μετὰ πίστεως καὶ εὐλαθείας παρακαλούντων Αὐτόν. Πόσοι τῶν ἀνθρώπων περιέπεσαν εἰς θλίψεις πολλὰς καὶ δοκιμασίας καὶ κινδύνους, διὰ δὲ τῆς πίστεως καὶ προσευχῆς ἐλυτρώθησαν καὶ ἐσώθησαν; Μόνον οἱ ἄπιστοι ἢ ὀλιγόπιστοι δὲν προστρέχουν εἰς τὸν Πάνσοφον καὶ Παντοδύναμον Θεὸν καὶ ρίπτονται εἰς τὴν ἀπελπισίαν καὶ καταποντίζονται. Τοῦναντίον οἱ πιστοὶ χριστιανοὶ προσεύχονται καὶ ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Ἀμέως δὲ οἱ ἄνεμοι καταπαύσονται καὶ ἡ τρικυμιώδης θάλασσα καὶ τ' ἀγριαίνοντα κύματα κατασιγάζουν. Οὕτω δὲ καὶ ὁ θεσπέσιος Δαυὶδ ἐν τῇ θερμότητι τῆς πίστεως ἔλεγε τοὺς θαυμασίους τούτους λόγους· «Ἐὰν παρατάξῃται ἐπ' ἐμὲ παρεμβολή, οὐ φοβηθήσεται ἡ καρδία μου» (Ψαλμ. Κς' 2, πρὸς Μαρκ. α', 23).

Φεῦ! περιπέσαμεν, κρίμασιν οἷς σίδεν ὁ Κύριος, εἰς πολλὰς θλίψεις καὶ δοκιμασίας ἐνεκα τοῦ φοβεροῦ καὶ μαινόμενου Ἑθνοκρατικοῦ πολέμου, ὅστις εἶνε τιμωρὸς τῆς ἁμαρτίας. Ἐξηγήσθη σεισιγὸς φοβερὸς καὶ τρικυμία ἀπαισία κατὰ τῶν Ἑθνῶν καὶ τοῦ Ἔθνους μας. Ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀπελπιζόμεθα. Ἄς σταθῶμεν γενναῖοι ἐν τῇ πίστει καὶ ἃς ἔχωμεν ὑπομονὴν καὶ ὑπομονῆς ἔχουσι χρεῖαν, ἵνα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες κομίσωμε τὴν ἐπαγγελίαν (Ἔβρ. ι' 36). Ἐὰν ἔχωμεν τὴν ἐπαγγελίαν τῆς σωτηρίας ἐὰν μετανοήσωμεν εὐλακρῶς καὶ ἐν δακρύσις, ἐφ' οἷς ἠμάρτημεν καὶ ἀμαρτάνωμεν. Εἰς τὰς θειὰς περι-

**ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΕΔΕΣΣΗΣ
Κ. ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τόμου καὶ τέλους)

Ἕμεῖς δέ, τέκνα μου ἀγαπητά, ὁ λαὸς ὁ εὐσεβὴς καὶ χριστευόμενος, καὶ τῆς ἀγιωτάτης ταύτης Μητροπόλεως τὸ πλήρωμα τὸ εὐλογημένον, οἱ ἐγγὺς καὶ οἱ μακρὰν, ὅσοι, παρόντες κατὰ τὰς ἱερὰς ταύτας στιγμὰς, προσήλθετε περὶ ἐμοῦ καὶ οἱ λοιποὶ πάντες, ὅσοι νοερῶς ἐνθάδε παρίστασθε, δέξασθε σήμερον τὴν ἀγάπην μου καὶ τὰς πατρικὰς εὐχὰς μου. Δότε μοι τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ λάβετε τὴν ἰδικήν μου. Δὲν ἤλθον ζητῶν τὰ ὑμῶν, ἀλλ' ὑμᾶς. Καὶ τούτου χάριν πάντα τὰ ἔμα σκοπὸν θὰ ἔχωσιν ὑμᾶς. Τὰ πάντα δι' ὑμᾶς καὶ ὑπὲρ τῆς ὑμῶν οἰκοδομῆς, ἵνα μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν καὶ κατοικήσῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν. Χάριν ὑμῶν δὲν θὰ δώσω ἀνεσιν εἰς τὸ πνεῦμά μου, δὲν θὰ παύσω νὰ παραγγέλλω πρὸς ὑμᾶς ὅσα ὁ Θεὸς ἐντέλλεται καὶ λέγει καὶ θὰ προσπαθῶ, ὅση μοι δύναμις, νὰ στηρίζω ἕνα ἕκαστον ὑμῶν ὡς ὁ πατὴρ τὰ ἴδια τέκνα. Πέποιθα ἐν Κυρίῳ, ὅτι πάντες θὰ ἔχητε ὑπακοήν καὶ θὰ πράττητε ὅσα ἐκάστοτε θὰ παραγγέλλω.

Στήκετε, τέκνα μου, ἐν τῇ πίστει· κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, διώκετε πάντοτε τὴν ἀγάπην καὶ μόνον ἀξίως τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε. Ἐγγίσατε τὸν Θεόν, ἵνα ἐγγίση καὶ ὑμᾶς Ἐκεῖνος. Θερμάνετε τὰς καρδίας ὑμῶν διὰ τοῦ ἱεροῦ πυρὸς τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν καὶ μηδεὶς ἄς χωρίσῃ ὑμᾶς τῆς ἀγάπης ἐκείνης, οὔτε θλίψις, οὔτε στενοχωρία, οὔτε κίνδυνος, οὔτε διωγμὸς, οὔτε μάχαιρα, οὔτε θάνατος.

Τὸ κακὸν ἔχει νικήσει σήμερον μέγα τμήμα τοῦ κόσμου. Ἡμεῖς ἄς μὴ νικηθῶμεν ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλ' ἄς νικήσωμεν διὰ τοῦ ἀγαθοῦ τὸ κακόν. Ἄν δὲ εἰς τὸ παρελθόν ἦ καὶ μέχρι τῆς σήμερον, ἄλλος ὄλιγον καὶ ἄλλος πολὺ, ἐνίκηθημεν καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τοῦ κακοῦ καὶ ἐδουλώθημεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἄς ὁμολογήσωμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ Ἰλασμοὸς τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, θὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας καὶ θὰ καθάρσῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας.

στάσεις, εἰς ἃς περιέπεσε τὸ ἔθνος, πόσοι ἀπεδείχθησαν ἄδικοι καὶ ἄστοργοι καὶ προδόται! Πόσοι ζητούν νὰ κερδίσουν χρήματα ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ δυστυχοῦς ὁμοίου ἀδελφοῦ! Τὸ ἔθνος θ' ἀνορθώθῃ καὶ θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἀλήθεια ἐπὶ τῆς γῆς· οἱ δὲ ἄνομοι καὶ ἄδικοι θὰ τιμωρηθοῦν ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ. «Καὶ συντριβήσονται οἱ ἄνομοι καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἅμα, καὶ οἱ ἐγκαταλιπόντες τὸν Κύριον συντελεσθήσονται» (Ἠσαϊ. α' 28). Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ μετανοήσωμεν ὅλοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ, μεγάλοι καὶ μικροί, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι. Ἡ σωτηρία θὰ ἔλθῃ τὸ πλοῦτόν μας θὰ διαπλεύσῃ τὴν μαινομένην ἄλλασσαν καὶ θὰ φθάσῃ εἰς τὸν ἀκύμαντον λιμένα τῆς σωτηρίας. «Πλὴν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔλθων εὐρήσει πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς» (Λουκ. 17, 7).

† Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΠΟΥΛΥΚΑΡΠΟΣ

Διότι τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.

Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἀγνοεῖ, ὅτι χαλεποὶ σήμερον οἱ καιροὶ καὶ πονηραὶ αἱ ἡμέραι. Οὐδεὶς ὁμῶς πρέπει νὰ ἀγνοῇ καὶ ὅτι τὰ σημερινὰ δεινὰ εἶναι ἡ δικαία ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν ἀδικίαν τῶν ἀνθρώπων, εἶναι καὶ ὁ πικρὸς τῆς ἁμαρτίας Καρπός. Τὰ ὀφώνια τῆς ἁμαρτίας, λέγει καὶ ἡ Γραφή, εἶναι θάνατος. Πόλεμοι δὲ καὶ μάχαι καὶ φόνοι καὶ φθόνοι καὶ πᾶσα ἀδικία καὶ ἀνομία καὶ ἀσέβεια, εἶναι προσμία τοῦ θανάτου, εἶναι ἡ πρώτη δόσις τοῦ πικροῦ τῆς ἁμαρτίας καρποῦ. Ὁ καρπὸς ὁμῶς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐναρέτου ζωῆς εἶναι ἀγιασμοὸς καὶ εἰρήνη καὶ ὁμόνοια καὶ χαρὰ καὶ ζωὴ αἰώνιος.

Ταῦτα πάντα ἄς συγκινῶσι πάντοτε ὑμᾶς, ἴδια δὲ κατὰ τὰς κρίσεις ταύτας διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἡμέρας, ὅποτε τὰ πάντα μαρτυροῦν, ὅτι εἶναι ὥρα πλέον νὰ ἐγερθῶμεν τοῦ ὕπνου καὶ νὰ ἀρχίσωμεν ἐργαζόμενοι τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἕως ἔσθου εἶναι ἡμέρα, διότι ἔρχεται καὶ νύξ, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Βεβαίως οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν διώκονται καὶ θὰ διωχθοῦν, ἀλλ' οἶδε Κύριος ρύεσθαι αὐτοὺς ἐκ πειρασμοῦ καὶ βραβεύει μὲ δόξαν καὶ τιμὴν καὶ εἰρήνην πάντα ἐργαζόμενον τὸ ἀγαθόν.

Χάρην τοῦ ἀγαθοῦ ἐκκλίνετε ἀπὸ τὰς διχοστασίας καὶ τὰ σκάνδαλα, ἔστε σύμφυχοι καὶ ὁμόφρονες καὶ μὴ ἐπιηρεάζεσθε ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων τὰ κακὰ παραδείγματα, ἔστω καὶ ἂν οὗτοι εἶναι σήμερον ἡ μεγάλη ἐν τῷ κόσμῳ πλειονότης. Ἐφ' ὅσον φθείρουσιν ἢ ἢ χρηστὰ ὁμιλαὶ κακαί, φεύγετε τοὺς κακοὺς, ἀπέχεσθε ἀπὸ παντὸς εἴδους πονηροῦ καὶ ζηλώσατε τὴν μερίδα τῶν ὀλίγων ἀλλ' ἐκλεκτῶν, τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ καὶ ζήσατε κατὰ τὸν ὑπογραμμὸν Αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος καὶ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ. Ὅταν τὸν Θεὸν ἀγαπῶμεν καὶ τὰς ἐντολάς Αὐτοῦ τηρῶμεν, εἴμεθα ὄντως τέκνα Θεοῦ καὶ μένομεν ἐν τῷ Θεῷ. Διότι πᾶς ὁ μένων ἐν τῷ Θεῷ οὐχ ἁμαρτάνει, ἐνθ' πᾶς ὁ ἁμαρτάνων οὐχ ἑώρακεν οὐδὲ ἔγνωκεν Αὐτόν.

Ἀρνησάμενοι λοιπὸν τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, ζήσατε εὐσεβῶς, εἰρήνην διώκοντες μετὰ πάντων καὶ ὅσα εἶναι ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, εἴ τις ἀρετὴ ταῦτα λογίζεσθε, ταῦτα πράσσετε. Γίνεσθε εἰς ἀλλήλους χρηστοὶ καὶ εὐσπλαγχοὶ, φιλάδελφοι καὶ φιλόστεργοι καὶ φιλόξενοι, διότι ἐν Χριστῷ εἴμεθα πάντες, ἀδιακρίτως, ἀδελφοὶ καὶ φίλοι. Μηδεὶς μηδὲν ὀφείλετε εἰμὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους. Μηδεὶς εἰς μηδένα ἀποδώσῃ ποτὲ κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἀλλὰ πάντοτε διώκετε τὸ ἀγαθόν καὶ εἰς ἀλλήλους καὶ εἰς πάντας, ὑπεράνω πάντων τὴν ἀγάπην ἔχοντες, διότι ἡ ἀγάπη, ἣτις ἐστὶν ὁ σύνδεσμος τῆς τελειότητος, καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν.

Ἀγάπην δὲ λέγοντες δὲν ἐννοοῦμεν τὴν ἀγάπην τοῦ λόγου καὶ τῆς γλώσσης, ἀλλὰ τοῦ ἔργου καὶ τῆς ἀληθείας. Διότι ἡ ἀγάπη τῶν ἔργων εἶναι τὸ ἰδιαιτερον γνώρισμα τοῦ Χριστιανοῦ καὶ ταύτην τὴν ἀγάπην ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὁ Χριστιανὸς ἀπέναντι πάντων καὶ μάλιστα τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ τῶν πτωχῶν, τῶν ἀδυνάτων καὶ πάντων τῶν ἐν ἀνάγκῃ καὶ θλίψει καὶ δυσκόλοις περιστάσεσιν. Δὲν δύναται ὁ Χριστιανὸς νὰ

μείνη ἀσυγκίνητος ἔναντι τῆς ἀνάγκης τοῦ ἀδελφοῦ του. Δὲν δύναται νὰ κλείσῃ τὰ σπλάγχνα του καὶ νὰ παρέλθῃ ἀδιάφορος πρὸ τῆς δυστυχίας τοῦ ἀδελφοῦ του. Καὶ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν Χριστιανὸν νὰ μὴ ἀνακουφίξῃ, ἀντὶ παντὸς κόπου καὶ θυσίας, τὸν πόνον τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁ πτωχὸς καὶ ἀσθενής, τὸ ὄρφανόν καὶ ὁ ξένος, πᾶς ἐν γένει ἀνθρώπος τῆς ἀνάγκης εἶναι ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν, τὸν ὁποῖον ἀφείλομεν νὰ ἀγαπῶμεν ἀκριβῶς ὡς τὸν ἑαυτὸν μας. Καθὼς θέλετε, ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, εἶπεν ὁ Κύριος, ποιεῖτε αὐτοῖς καὶ ὑμεῖς ἐμοίως.

Εἶναι φοβερὸν, ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν καὶ παρὰ τὰ μεγάλα δεινά, ὑπὸ τὰ ὅποια στενάζει ὁ κόσμος, ἀντὶ μετανοίας καὶ συντριβῆς διὰ τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἀπομάκρυνσιν ἡμῶν ἀπὸ τὴν ἐντολήν τῆς ἀγάπης καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐγωϊσμὸς ἔχει ψυχράνει τελείως τὴν ἀγάπην καὶ ἔχει σκληρύνει τὰς καρδίας τῶν πολλῶν τόσο, ὥστε ἀκόμη καὶ οἱ εὐημεροῦντες καὶ οἱ ἔχοντες τὸν θῖον τοῦ κόσμου οὐδὲ λεπτόν, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον διαθέτουσιν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν. Ἄπληστοι δὲ καὶ ἀκόρεστοι ἐν τῇ πλεονεξίᾳ αὐτῶν οἱ εὐνοούμενοι τῶν σημερινῶν περιστάσεων, ἐκμεταλλεῦνται ὡς ἄφρονες τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς στερήσεις τῶν ἄλλων καὶ τὰς μεγάλας συμφορὰς καὶ δὲν φοβούνται καὶ δὲν ἐντρέπονται νὰ ἐμπορεύωνται καὶ νὰ συναλλάσσωνται κατὰ τρόπον ἀδικον καὶ ἀνήθικον καὶ σκληρόν, ζητούντες περιουσίαν ἐλόκληρον διὰ ψυχία τροφῆς, διὰ σταγόνα ἐλαίου, διὰ τεμάχιον ἄρτου, ἀπομυζῶντες αὐτῶ τὸ αἷμα καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἀδελφῶν. Διατί ληισμοῦν, ὅτι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον οὐδὲν εἰσηνέγκομεν οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα; Ὅτι πλοῦσοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ; Ὅτι ἡ κρίσις ἀνίλεως τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος; Ὅτι οἱ ἄδικοι καὶ οἱ ἄρπαγες καὶ οἱ πλεονέκται καὶ οἱ καταδυναστεύοντες τὸν πτωχὸν καὶ κάθε ἐργάτης τῆς ἀνομίας ἔχει τὸ μέρος αὐτοῦ εἰς τὴν καιομένην λίμνην τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ Θεοῦ, τοῦ πατρὸς τῶν ὀρφανῶν καὶ κριτοῦ τῶν χηρῶν καὶ προστάτου παντὸς ἀδικουμένου;

Θεοῦ εὐδοκοῦντος, ἢ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν τοὺς ἐλαχίστους ἀγάπη θὰ εἶναι ἔργον ἡμῶν ἐκ τῶν πρώτων καὶ ἰδιαίτερον. Ἐν ὄνματι τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, Κληρὸς καὶ λαός, ἢ Ἐκκλησία πᾶσα, θὰ ἀφιερωθῶμεν εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης καὶ θὰ μαχηθῶμεν συνεργαζόμενοι διὰ τὴν περιθαλψιν καὶ ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν καὶ προστασίαν καὶ ἐνίσχυσιν, ἠθικὴν καὶ ὕλικήν, τῶν ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ Μητροπόλει ἐμπεριστάτων ἀδελφῶν. Πιστεύω, ὅτι θὰ με συντρέξετε οἱ πάντες εἰς τοῦτο, ὅτι οὐδεὶς θὰ ὑστερήσῃ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος τούτου, ὅτι πάντες, οἱ μὲν ἐκ τοῦ ὑστερήματος, οἱ δὲ ἐκ τοῦ περισσεύματος καὶ, πρὸ παντός, διὰ τῶν προσωπικῶν κῶπων καὶ ὑπηρεσιῶν πάντων, ἔχι δ' ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης, ἀλλ' ἐξ ἀγαθῆς τῆς καρδίας προαιρέσεως, διὰ νὰ χαίρῃ καὶ ὁ Χριστός, θὰ πληρῶνται τὰ ὑστερήματα καὶ θὰ σπογγίζονται τὰ δάκρυα καὶ θὰ ἀνακουφίζεται ὁ πόνος, τῶρα μὲν κατὰ τὸ δυνατόν καὶ ἐκ τῶν ἐνότων, ὅταν δὲ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ κα-

ταυράσῃ καὶ πάλιν τὴν ζωὴν μας, με ὀργάνωσιν καὶ ἀκρίβειαν καὶ μεθοδικότητα καὶ σύστημα.

Ταῦτα πρὸς ὑμᾶς σήμερον, ἀγαπητά μοι ἐν Κυρίῳ τέκνα. Ἐμίλησα πεποithὸς εἰς τὴν ὑπακοὴν ὑμῶν, βέβαιος, ὅτι θὰ πράξετε ὑπὲρ ἡ ἐγὼ λέγω. Δὲν θὰ ἀμελήσω νὰ ὑπομνήσκω ὑμᾶς πάντοτε περὶ τούτων καὶ πάντων, ὅσα ὁ λόγος τῆς σωτηρίας λαλεῖ. Διότι θεωρῶ δίκαιον καὶ καθήκον ἱερὸν καὶ ἐπιβεβλημένον, ἐφ' ἔσον εἶμι ἐν τούτῳ τῷ σκηνώματι, νὰ διεγείρω ὑμᾶς ἐν ὑπομνήσεσι καὶ νοουθετῶ ὑμᾶς ὡς τέκνα μου ἀγαπητά, ἐπειδὴ, ἐλέη Θεοῦ, ἐγὼ εἶμι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὁ πατήρ σας. Ἐὰν γὰρ μυρλοὺς παιδαγωγὸς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας.

Πρὸς τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἐγὼ ὁ πατήρ σας θὰ κάμπτω πάντοτε ὑπὲρ ὑμῶν τὰ γόνατά μου. Οὐδὲ θὰ παύσω προσευχόμενος ὑπὲρ ὑμῶν, διὰ πᾶσαν περίστασιν καὶ ἀνάγκην καὶ χρεῖαν καὶ διὰ τὴν ὑμῶν κατάρτισιν, ἵνα γένησθε ἀμεμπτοὶ καὶ ἀκέραιοι, τέκνα Θεοῦ ἀμώμητα, ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ, εἰς καύχημα ἐμοί, ἐν ἡμέρᾳ Χριστοῦ, ὅτι οὐκ εἰς κενὸν ἔδραμον, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα. Τότε, ἀδελφοί μου, ἀγαπητοὶ καὶ ἐπιπέθητοι, θὰ χαίρω καὶ θὰ συγχαίρω. Δὲν ἐπιθυμῶ ἄλλην χαρὰν, δὲν θὰ θελήσω νὰ ἔχω μεγαλυτέραν χαρὰν, ἵνα ἀκούω τὰ ἐμὰ τέκνα περιπατοῦντα τῇ ἀληθείᾳ. Σεῖς θὰ εἰσθε ἡ χαρὰ μου καὶ ὁ στέφανός μου καὶ ἡ δόξα μου· σεῖς καὶ τὸ καύχημά μου· ἄς δώσῃ δ' ὁ Κύριος, ὅπως καὶ ἐγὼ εἶμαι τὸ καύχημά σας.

Παρακαλῶ, ὅπως ἐνθυμησθε καὶ ὑμεῖς ἐμὲ καὶ προσεύχεσθε πάντοτε θερμῶς πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ πατρὸς σας. Τοῦτο θὰ εἶναι δύναμις μεγάλη δι' ἐμὲ ἐν τῇ ἐκπλήρωσει τῆς βαρυτάτης ἀποστολῆς μου, θὰ εἶναι δὲ καὶ σκέπη καὶ βοήθεια καὶ λύτρωσις ἀπὸ τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν ἐμποδίων τοῦ πονηροῦ καὶ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων. Διότι δὲν ἔχουσιν οἱ πάντες τὴν πίστιν.

Δοιπόν, ἀδελφοί, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρακαλεῖσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, εἰργνεύετε καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν.

Κύριε, Κύριε ἐπίδλεψόν ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἀμπελον ταύτην καὶ κατάρτισαι αὐτήν, ἣν ἐφότευσεν ἡ δεξιὰ Σου.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρών κ. Κωνσταντίνου κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Λορέμας Κυροῦ Βασιλείου.

Ὅθω λοιπὸν ἄρισται, ἵνα ρίψωμεν ὀλίγα ὠρὰ ἀνθὴ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ σκήνους Σου, πεφιλημένε Ἀδελφέ Βασιλεῖ, καὶ ἡμεῖς οἱ συμπολιταὶ Σου Ἀρχιερεῖς, οἵτινες ἄλλοι μὲν ἐκ καθήκοντος, ἄλλοι δὲ διωκόμενοι εὐρέθημεν πάντες παρὰ Σοὶ κατὰ τὴν κοσμικῶς πένθιμον στιγμὴν τῆς πρὸς Κύριον σπουδῆς Σου, ἵνα περιβληθῆς τὸν στέφανον τῶν καμάτων Σου;

Μακαριώτατε, λοιπὴ σεπτὴ χρεῖα τῶν ἱεραρχῶν,

εὐλαβὲς ἐκκλησίασμα, ὅπερ ἔσπευσε νὰ συνωθηθῆ καὶ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐλάβειάν του, ἢ ψυχὴ ἡμῶν δισσωῶς νῦν πενθεῖ καὶ θλίβεται. Τί πρῶτον, τί δ' ὕστερον νὰ ἀποκλαύσωμεν; Τὰ δεινὰ τοῦ ἔθνους γενικῶς καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐμπεμπιστευμένων ἡμῖν Χριστιανῶν; ἢ τὴν ἀπώλειαν τοῦ μεγάλου τούτου καὶ ἀκαμάτου συναγωνιστοῦ ἀπὸ τοῦ μέσου ἡμῶν; Ἀλλὰ δισσωῶς καὶ τὸ εὐλαβὲς ποίμνιον αὐτοῦ θλίβεται σήμερον. Ἡ Ἑλληνικωτάτη καὶ Ὀρθοδοξοτάτη Δράμα πληγώ- νεται κατὰ καρδίας ἀπολέσασα τὸν ἐνθουσιώδη καὶ θερμουργὸν καὶ ἀκαταπόνητον Ἱεράρχην της, ἐκεῖ- νον ὅστις ἀπέμεινε ὡς γλυκεῖα ἐλπίς καὶ παρηγο- ρία κατὰ τὰς σπαραξικαρδίους τραγικὰς στιγμὰς τῆς ἀφορήτου ὑποδουλώσεως καὶ ἐρημώσεως αὐτῆς, κατὰ τὰς στιγμὰς καθ' ἃς ἔτη καὶ ἡ προσευχὴ ἡμῶν ἐν ταῖς εὐδοκίαις αὐτῶν ἐστὶ, ἢ δὲ ζωὴ καὶ ἡ τιμὴ τοῦ λαοῦ αὐτῆς εἰς οὐδὲν λογίζεται. Ὁ πόθος πρὸς διά- σωσιν τοῦ ποιμνίου καὶ ἡ ἐξασφάλις τῆς εὐμε- ρίας καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ ἦτο ὑπόθεσις διαρκοῦς με- ριμνης καὶ πόθου καὶ εὐχῶν τοῦ ἀειμνήστου, οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελέσῃ καὶ τὴν τελευταίαν λέξιν μεθ' ἧς τὴν ἀγίαν αὐτοῦ ψυχὴν πρὸς τὸν Πλάστην πα- ρέδωκε. Αἱ συγκινήσεις αἱ ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ κατέφαγον αὐτόν, κατὰ τὴν ὀκτάμη- νον διάρκειαν τῆς ἀσθενείας του αὐταὶ καὶ ἀρχικῶς παρήγαγον καὶ ἀκολούθως προήγαγον τὸν θανατηφό- ρον κλονισμόν τοῦ ἰσχυροτάτου ὀργανισμοῦ του, ὁ ὅποτος ἄλλοτε σπανίως ἐγνώρισεν ἀσθενείας. Ἦτο παροιμιώδης ἡ ἀντοχὴ του.

Ἐγενήθη ὁ ἀειμνήστος κατὰ τὸ 1877 ἐν τῇ πα- τρίδι ἡμῶν Σινώπῃ ἐξ εὐλαβῶν γονέων, ἐποτίσθη ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὰ νάματα τῆς πρώτης παιδείας, ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας ἐν αὐτῇ καὶ ἠῤῥετο καὶ ἐκρα- ταιοῦτο πνεύματι τε καὶ σώματι κατὰ τρόπον τοιοῦ- τον ὥστε οὐδενὸς ὑπὸ οὐδεμίαν μορφήν ζυγὸν καὶ δουλείαν νὰ δέχεται ἢ ἀκράτητος θεληματικότης του, ἦτις ἐξείλισσέτο, προήγετο καὶ ἐξεδηλοῦτο κατὰ τὴν πρόδον τῆς ἡλικίας καὶ τῆς μορφώσεώς του εἰς ἐπι- μέλειαν καὶ ἀρετὴν καὶ πατριωτισμὸν καὶ εὐσέβειαν. Ἡ κατὰ Χάλκην Θεολογικὴ Σχολὴ εἰς ἣν εἰσῆχθη κατὰ τὸ 1895 καὶ ἡ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολὴ εἰς ἣν ἐφοίτησε καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀθηνῆσι Πανεπιστημίου ἀπὸ τοῦ 1900 μέχρι τῆς ἀποφοιτή- σεώς του, οἱ καθηγηταὶ τῶν ἀνωτάτων τούτων μορ- φωτικῶν ἰδρυμάτων ἔλαβον γνῶσιν τῆς ἀπεράντου ἐπιμελείας καὶ τοῦ χειμαρῶδους ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς πολυδυνάμου καὶ δυσηγίου θεληματικότητός του.

Εὐθὺς ὡς ἐπροικίσθη διὰ τῶν ἐπικτήτων ἀρετῶν τῆς μαθήσεως ἐκλήθη κατὰ τὸ 1904 ὑπὸ τοῦ ἀει- μνήστου Μητροπολίτου Μυτιλήνης Κυρίλλου ὡς ἀρ- χιδιάκονος αὐτοῦ καὶ λίαν εὐδοκίμως παρ' αὐτῷ ὑπη- ρετήσας καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν Χρι- στιανῶν ἐπισπασάμενος ἀνυψώθη εἰς τὸν ὑπατον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ βαθμὸν τῆς ἀρχιερατείας κατὰ τὸ 1914 ὡς βοηθὸς τοῦ Μητροπολίτου Μυτιλήνης Ἐπί- σκοπος ὑπὸ τὸν τίτλον Χριστουπόλεως. Ἐν τῇ νέᾳ αὐτοῦ ταύτῃ ιδιότητι εἶπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε διεκρί- θη. Τὰ φλογερά αὐτοῦ κηρύγματα, ἀποπνέοντα τὸ ἀρωμα καὶ τὴν θέρμην τῆς Χριστιανικῆς φιλοπα- τρίας, ἢ ἀγνότης εἰς τὰ ἦθη, ἢ ἐτοιμότης εἰς πάσαν

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΛΟΥΚΑ
(Λουκ. 13, 10—17)

α) Ἦν διδάσκων... Τύπον καὶ ὑπογραμμὸν παρέ- χων ἑαυτὸν ὁ Κύριος παντοῦ καὶ πάντοτε ἐξέχεεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν τὰ νάματα τῶν θείων αὐτοῦ διδα- χῶν. Τόσον τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας ἦτο ἀναπό- σπαστον ἀπὸ τὴν παρουσίαν του, τὴν ζωὴν του, καὶ τὴν δρᾶσίν του, ὥστε ἡ σύγχρονος αὐτοῦ γενεὰ, οἱ ὄγλοι πρὸ πάντων, ἐγνώριζον καὶ ἔδακτολοδεῖκτον αὐτὸν ὡς τὸν Διδάσκαλον. «Ραββί», δηλαδὴ «Διδά- σκαλε», ἦτο ἡ γνωστοτέρα καὶ συνηθεστάτη προση- γορία αὐτοῦ.—Δι' ὅσους ὑπηρετοῦμεν εἰς τὸν Χρι- στὸν ὡς λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀρχῶν αὐτοῦ ὑπάρχει ἀναμφιβόλως εἰς τὴν συνεχῆ ταύτην ἐνέργειαν τοῦ Σωτῆρος ἐν θεμελιώδεις καθήκον καὶ ἱερὰ ὑποχρέωσις.—β) Ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν δι- δασκαλίαν, ἢ ἀγαθοεργίᾳ. (στῖχ. 11-13). Μάταιος ὁ λόγος, ματαία ἡ διδασκαλία, ἂν οἱ λόγοι μένουν μό-

ἀνάγκην τῶν Χριστιανῶν, ἢ φρόνησις ἐν τῇ διοικῇ εἰ ἐπέβαλον αὐτὸν εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ λαοῦ, τὴν ἀγάπην τοῦ Μητροπολίτου καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἦτις καὶ προήγαγεν αὐτόν εἰς τὸ ὑψηλὸν ὑπόργημα τοῦ Μητροπολίτου ἐν τῇ Ι. Μητροπόλει Μηθύμνης κατὰ τὸ 1916.

Ἡ θύελλα τῶν ἐθνικῶν συνταραγμῶν καὶ κλυδω- νισμῶν δὲν ἀφήκαν γαλήνιον τὸν ἀείμνηστον ἀδελ- φόν, ὅστις διελθὼν διὰ ποικίλων περιπετειῶν, μετὰ τὴν ἀρόδον τῆς τρικυμίας ἀνεδείχθη ἀπὸ Μητρο- πολίτης Χαλδίας, ποιμὴν καὶ προστάτη τῆς Ι. Μη- τροπόλεως Δράμας, ἣν θεοφιλῶς ἐποίμανε ἀπὸ 1930 μέχρις οὗ ἐξέλιπεν ἡ ψυχὴ του ἐπὶ ταῖς ἀνηστη- μένοις (Ἱερ. Δ) μέχρις οὗ ἡ ἀνυπολόγιστος θλι- ψὶς διὰ τὰ δεινὰ τοῦ ποιμνίου του, αἱ συγκινήσεις ἐκ τῆς ἰδέας τῆς ἀδυναμίας νὰ ἐξυπηρετήσῃ αὐτὸ ἑκαμ- ψαν τὴν παροιμιώδη ἀντοχὴν τοῦ ὀργανισμοῦ του καὶ ἔθηκαν τέρμα εἰς τὴν πολύπλαγκτον σταδιοδρο- μίαν του καὶ ἐξείλχυσαν ἀπὸ τοῦ ζωηροῦ στήθους του τὴν τελευταίαν πολῦτιμον πνοήν του.

Οὕτω ὁ ἀείμνηστος ἀδελφὸς ἐξεπλήρωσε τὸν ὑψη- λὸν προορισμὸν του ἐπὶ τῆς γῆς, ἐξυπηρετήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος μεθ' ἧς τῆς καρδίας καὶ μεθ' ἧς τῆς διανοίας αὐτοῦ καὶ ἐγκαταλείπων τὰ γερὰ καὶ μάταια σπεύδει παρὰ τῷ ἀθλοθέτῃ Χριστῷ ἵνα αἰτήσῃται τὸν τῆς δόξης στέφανον.

Τετρωμένοι, πολὺκλαυστὲ ἀδελφέ, ἐκ τῆς ἀπω- λείας Σου ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν οἱ συμπολίται Ἀρχιε- ρεῖς Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν, Πελοποννήσου, Κιλικίας καὶ Βαρδαριωτῶν καὶ Βρεσθένης καὶ ἡ ἐμὴ ταπει- νότης μετὰ τῶν ὁμοίως τεθλιμμένων οἰκείων Σου λεί- θομεν ἀδελφικὸν δάκρυ ἐπὶ τῷ ἀποχωρισμῷ καὶ ἀνα- πέμπομεν θερμὰς εὐχὰς πρὸς τὸν Πλάστην, ἵνα ὡς ἐπὶ γῆς ἐδόξασέ Σε λειτουργὸν Αὐτοῦ, οὕτω καὶ ἐν Οὐρανοῖς ἀναδείξῃ Σε συμπαραστάτην τοῦ θρόνου Αὐτοῦ μετὰ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, ἵνα καθορᾷς αἰω- νίως καὶ εὐδαιμόνως τῆς ἀπροσίτου Αὐτοῦ δόξης τὸ ἀρρητον κάλλος καὶ μεγαλεῖον.

Αἰωνία Σου ἢ μνημὴ ἀξιόμνηστε ἀδελφέ ἡμῶν.

† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

νον λόγοι, ἂν ὁ διδάσκων εἶναι μόνον χείμαρρος λόγων, στείρος δὲ εἰς ἔργα φιλανθρωπίας καὶ δικαιοσύνης. Ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ θεῖος Διδάσκαλος, δίδων τῆς Σχολῆς αὐτοῦ, οὕτως εἶπεν, τὸν θυμὸν πάντοτε ἐκήρυξεν ἀλληλένδετα τὸ ποιεῖν καὶ τὸ διδάσκειν. Καὶ τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τῆς συγκυπτούσης γυναῖκος εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ παραδείγματα τῆς διδακτικῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν μεθόδου καὶ ἐνεργείας.—γ) ἀγανακτιῶν... Ὁ ἀρχισυνάγωγος φαρισαῖος! Διὰ τί; «Ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς» τὴν ἐπὶ δέκα ἔτη στυγρῶς συγκυπτούσαν δυστυχὴ ἐκείνην γυναῖκα! Ἐγανακτῆσαν καὶ ἄλλοι τοῦ ἰδίου φυράματος ἄνθρωποι, ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς, ὅτε οἱ παῖδες κατὰ τὴν θριαμβευτικὴν εἴσοδον τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱερουσόλυμα ἐκραύγαζον τὸ «Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαυὶδ».—Εἶναι ἀνάγκη νὰ δειχθῇ διὰ λόγων τὸ κίβδηλον καὶ ἄτοπον τῆς τοιαύτης ἀγανακτικῆς; Καὶ ὅτι οὐδὲν κοινὸν ἔχει τοιαύτη ἀγανακτικὴς πρὸς τὸ ἐπαινετὸν ἐκεῖνο συναίσθημα τῆς ἱερᾶς ἀγανακτικῆς ἢ ὅποια εἶναι ἀνθὸς ζήλον ἱεροῦ καὶ ἄρωμα ἀγάπης; Τῆς ἀγανακτικῆς ἐκείνης, τὴν ὅποιαν καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος ἐξεδήλωσεν; (Πρβλ. Μάρκ. 10, 14· 11, 12-14· 15-17).—δ) ὑποκριτά!... Σωφρονιστικώτερον ράπισμα, δομιύτερος ἔλεγχος τῆς κακονοίας, τῆς μοχθηρίας, τῆς ὑποκρισίας τοῦ κοπιόμενου δῆθεν ὑπὲρ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων ἀρχισυναγῶγον, ἀλλὰ καὶ ἐπιεικεστέρᾳ διέξοδος τῆς ἀγανακτικῆς τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ θρησκευτικῇ καὶ ἠθικῇ πωρώσει ἐνὸς «ἐκκλησιαστικοῦ» ἀξιώματός του τῆς Συναγωγῆς ἢ τοῦ ἀδύνατον νὰ δοθῇ.—Ποσάκις ἄνθρωποι κοπιόμενοι καὶ μεγαληγοροῦντες ὑπὲρ τῆς θρησκείας, καὶ τῆς ἀρετῆς, συγκαλύπτουσι διὰ τοῦ τρόπου τούτου καὶ μόνον τὴν περὶ τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην, τὴν ἠθικὴν ἐν γένει ὑγείαν ἐρήμωσιν καὶ γυμνότητά των!—ε) ἢ ἔδωκεν ὁ σατανᾶς... (στ. 16). Ἐξαιτίας παραλληλισμοῦ τῶν θημάτων τοῦ σατανᾶ μετὰ τὸν δεδεμένον βοῦν ἢ τὸν ἄνον...

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ
ΤΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ
(Λουκ. 14, 16--24)

Ἡ παραβολὴ τοῦ Μεγάλου Δείπνου! Διὰ μέσου τῶν ἀπλῶν καὶ ἀπερίττων αὐτῆς γραμμῶν διαφαίνονται: ἡ ἀπέραντος τοῦ Θεοῦ εὐσπλαγγία πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὁ σεβασμὸς ὑπὲρ αὐτοῦ τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος ἢ πατρικὴ δικαιοσύνη αὐτοῦ. Ὁ Θεὸς, ὡς Πατὴρ ὄλων τῶν ἀνθρώπων, ὄλους καὶ καλεῖ εἰς τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου· καλεῖ ὄλους νὰ γίνωσι μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὄλους νὰ ἀπολαύσωσι τὰ ἀγαθὰ τῆς αἰωνίου μακαριότητος, καὶ νὰ τύχωσι τῆς ψυχικῆς αὐτῶν σωτηρίας. Καὶ δὲν καλεῖ ἀπλῶς καὶ κατὰ τινα, οὕτως εἶπεν, φιλόφρονα ἐθιμοτυπίαν. Δίδει ἐντολὴν εἰς τὸν δούλον αὐτοῦ νὰ ἀσκήσῃ πᾶσαν ἠθικὴν ἐπιρροήν, νὰ ἀναπτύξῃ πάντα ἐνθεον καὶ φιλάδελφον ζῆλον, ἵνα ὀδηγήσῃ εἰς τὴν σωτηρίαν πάντα τὸν ὅποιον θὰ συνεντύχῃ. — Δὲν δεικνύει ἡ ἐνέργεια αὕτη τοῦ Θεοῦ στοργικὴν πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὡς πρὸς τέκνον του, εὐσπλαγγίαν;

Τὸ ἄξιον μεγίστης προσοχῆς: καλεῖ, ἀλλ' αὐδέ-

ΧΡΟΝΙΚΑ

ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἐχορηγήθησαν ἄδεια δι' Ἀθήνας εἰς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας Σισανίου, δεκαήμερος, Φωκίδος πενήδημερος, Ἀκαρνανίας, δεκαπενθήμερος, Κορινθίας, ἡμερησία. Ἄρτης, δεκαπενθήμερος, Γορτυνός, δεκαήμερος καὶ Τρίττης καὶ Σταγῶν, μηνιαία δι' Ἀθήνας.

— Ἐπίσης δεκαπενθήμερος διὰ Θεσσαλονίκην εἰς τὸν Ἱεροκήρυκα τῆς Ἱ. Μ. Σισανίου Ἀρχιμανδρίτην Ἀμβρόσιον Δημητρίου.

— Διὰ διαταγμάτων:

1. Ὀρίσθησαν μέλη τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱ. Μ. Γρεβενῶν: τακτικά μὲν οἱ αἰδεσιμώτατοι Δημ. Ἀργυροπούλου καὶ Σαράντης Μακρόπουλος ἀναπληρωματικά δὲ οἱ αἰδεσιμώτατοι Νικόλαος Παπαϊωάννου καὶ Γεώργιος Παπανικολάου.

2. Καθωρίσθη ὡς χειμερινὴ ἔδρα τῆς Ἱ. Μ. Γορτυνός, λόγφ συγκοινωνιακῶν δυσχερειῶν ἡ Μεγαλόπολις.

3. Ἀνασυνεστήθη ὡς ἀνεξάρτητος ἡ Ἱ. Μονὴ Λεσχόβης τῆς Ἱ. Μ. Κορινθίας.

3. Μετετέθη εἰς τὴν Ἱ. Μ. Ἐλασσῶνος ὁ ἄχρι τοῦδε

ποτε ἐξαγαγκάζει. Οἶονεὶ δεικνύων τὸν σεβασμὸν τοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητα, ἔργον τῶν χειρῶν τῶν, ἀφίνει τελείως ἐλεύθερον τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀπόφασίν του. Ἄν θέλῃ ὁ ἄνθρωπος, μετέπειτα τοῦ Δείπνου ἂν δὲν θέλῃ, δίδει τὴν ἀπάντησιν: «ἔχε με παρητημένον». Ἡ εὐαγγελικὴ παραβολὴ μᾶς παρουσιάζει τοιαύτας παραιτήσεις. Ὁ Θεὸς θέτει πολὺ ὑψηλὰ τὸ δῶρον τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου ἢ ὥστε νὰ θελήσῃ νὰ προσβάλλῃ τὸ παράπαν αὐτό. Εἰς τὴν περικοπὴν ταύτην ἐμφανίζεται δίδων ἐντολὴν εἰς τὸν δούλον του νὰ ἐξέλθῃ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς καὶ νὰ ἀναγκάσῃ τοὺς προστυγχάνοντάς νὰ εἰσελθῶν εἰς τὴν «αἴθουσαν τοῦ Δείπνου», ἀλλ' ἢ ἔννοια τοῦ ἀναγκασμοῦ τούτου ἀποκλείει ἀπολύτως πᾶσαν ἄσκησιν βίας ἐξωτερικῆς, σημαίνει δὲ μόνον ἐπιτεταμένην παράκλησιν, προτροπήν, διαφώτισιν. Σημαίνει ἐκεῖνο τὸ ὅποιον συγίστα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τὸν Τιμόθεον *Κήρυξον τὸν λόγον, ἐπίστηθι ἐγκαίρως ἀκαίρως, ἔλεγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ.* (Β' Τιμόθ. 4, 2).—Τὸ Μέγα Δείπνον, ἄφ' ὅτου τὸ πρῶτον παρέθηκεν αὐτὸ ὁ Κύριος, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι παρατεθειμένον καὶ σήμερον. Καὶ διὰ τοῦ δούλου αὐτοῦ, δούλου τὸν ὅποιον ἐκπροσωποῦσιν ὄλοι οἱ συνεχισταὶ τοῦ ἀποστολικοῦ ἔργου, ὄλοι οἱ λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ κατ' ἰδιότητα τῶν ὄλων οἱ κήρυκες τοῦ θεοῦ λόγου, οἱ ὅποιοι καλοῦσι τὰ πλήθη εἰς τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, προτρέπει τοὺς πάντας νὰ μετασχωσὶ τοῦ Δείπνου. Ἀγαπῶστέ μου, μήπως τυχὸν εὐρίσκεισθε εἰς τὰς τάξεις τῶν «παρητημένων»;

Ἐπίσης, προσοχῆς μεγίστης ἄξιον: ἡ φιλοστοργία τοῦ Θεοῦ, ὁ σεβασμὸς ἐκ μέρους αὐτοῦ τῆς ἀντεξουσιότητος τοῦ ἀνθρώπου οὐδαμῶς κωλύουσι τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ. Ὁ Θεὸς καλεῖ πρὸς σωτηρίαν, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος, ἂν θέλῃ τιμᾶ τὸν καλοῦντα, παρακάθηται εἰς τὸ Δείπνον μὲν ἐδῶ τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τῆς ἀπολαύσεως δὲ τῶν θείων ἀγαθῶν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ἄλλως, ἐπισπάται ἔθε λοκάκως τὴν θείαν ποινήν τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν τούτων.

Ε. Ι. Κ.

Ἱεροκήρυξ παρὰ τῆ Ἱ. Μ. Καυτανίει, Ἀρχιμ. Εὐαγγέλιου Νευροκοπίου κ. Εὐγενίου Φλωρίνης κ. Βασιλείου καὶ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Γερμανοῦ μετὰ πολλοῦ κλήρου.

5. Προήχθησαν :

Α' Εἰς τὸν βαθμὸν Τμηματάρχου α' τάξεως ὁ κ. Ἐμμανουὴλ Φαυλέκας.

Β' Εἰς τὸν βαθμὸν Τμηματάρχου β' τάξεως οἱ : α') Ἀρχιμ. Θεοδώρητος Βασιλόπουλος, β') Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Μπόγδης καὶ γ') Ἱερὸς Νικόλαος Παπαδόπουλος

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

— Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος συνειργάσθη μετὰ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ζητημάτων τῆς Ἐκκλησίας ὡς καὶ μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τοῦ Ἐπισιτισμοῦ κ. Καραμάνου διὰ τὸ ἐπισιτιστικὸν ζήτημα τῆς Χώρας.

— Τὴν 1ην τοῦ ἔτους ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῶ Ἀθηνῶν μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Σεργῶν κ. Κωνσταντίνου, Ἀλεξανδρ. υπόλεως κ. Ἰωακείμ, Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ καὶ Φλωρίνης κ. Βασιλείου, προέστη δὲ καὶ τῆς γενομένης δεήσεως ἐπὶ τῇ εισόδῳ εἰς τὸν νέον ἐνιαυτὸν, εἰς ἣν παρεστήσαν ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσημοι. Κατ' αὐτὴν ἀνέγνω καὶ εἰδικὴν διὰ τὴν περίστασιν εὐχὴν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

— Τὴν 6 τοῦ μηνός, ἐορτήν τῶν Θεοφανείων, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῶ τῆς Μητροπόλεως μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Σεργῶν κ. Κωνσταντίνου, Ἀλεξανδρ. υπόλεως κ. Ἰωακείμ, Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ, Φλωρίνης κ. Βασιλείου καὶ Πρεβεζίνης κ. Ἀνδρέου. Εἰς τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας ἐτέλεσε τὸν Μέγαν Ἀγιασμόν.

— Τῇ 10ῃ τρέχοντος μηνός ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προσέστη τῆς Κηδείας τῆς εὐσεβοῦς Δεσποίνης Ἰουλίας Γ. Στρέιτ, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰακώβου.

— Τὴν 11 Ἰανουαρίου ἐλειτουργήσεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῶ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐπὶ τῇ τελέσει τοῦ Τεσσαρακονθήμερου—Μνημοσίου τοῦ πρὸς Κύριον μεταστάνας Μητροπολίτου Γυθείου, Οἰτύλου καὶ Κυθήρων Κυροῦ Προκοπίου μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ζιγῶν κ. Ἀλεξανδρου καὶ Ναυπακτίας κ. Γερμανοῦ. Ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξεν ἐπὶ τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς καὶ εἶπε τὸν ἐπιμνημόσυνον λόγον, ἐξάρας τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν δοξασίαν τοῦ ἐκλιπόντος Ἱεράρχου.

Ἀκολουθῶν, ὁ Μακαριώτατος, οἱ Σεβ. Μητροπολίται καὶ τὸ ἐκκλησίασμα μετέβησαν εἰς τὴν αἵθουσαν τῶν Χριστιανικῶν Ἐνώσεων, ἐνθα ὠμίλησαν περὶ τοῦ ἔργου τοῦ μεταστάαντος ὁ παρὰ τῇ Ἱεῤῥᾷ Συνόδῳ Ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας κ. Δ. Πετρακάκος καὶ ὁ αἰδεσιμώτατος Κατηχητὴς κ. Ἀγγελοσ Νηιοιώτης.

— Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀνελθὼν εἰς τὸ Α Νεκροταφεῖον ἀνέγνωσε τρισάγιον ἐπὶ τῶν τάφων τοῦ Προκατόχου Αὐτοῦ καὶ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινίου τοῦ ΣΤ'.

— Ὁ Μακαριώτατος προήδρευσε τῶν συνεδριῶν τῶν Συμβουλίων τοῦ ΟΔΕΠ., Γ.Α.Κ.Ε., Σιβιτανιδείου Σχολῆς, Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Ὄργανισμοῦ τῆς Χριστιανικῆς Ἀλληλεγγύης καὶ ἄλλων εὐαγῶν ἰδρυμάτων.

ΝΕΟΣ ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ

Διὰ Διατάγματος, ἐκδοθέντος προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Ὀργανισμῶν καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας Ὑπουργοῦ, διορίσθη Γενικὸς Διευθυντὴς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὄργανισμῶν ΟΔΕΠ καὶ ΤΑΚΕ ὁ παρὰ τῷ ὄντι ὡς ἄνω Ὑπουργεῖῳ Διευθυντῆς τῶν Ὄργανισμῶν κ. Ἰω. Τράκας, διατηρῶν ἅμα καὶ τὴν παρ' αὐτῷ θέσιν του.

Ὁ κ. Τράκας ἀνέλαβεν ἤδη τὰ νέα του καθήκοντα.

ΑΠΕΘΑΝΕ ΚΑΙ ΕΚΗΔΕΥΘΗ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΡΩΗΝ ΝΕΥΡΟΚΟΠΙΟΥ

Τὴν 11 τρέχοντος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολιτὴς πρῶην Νευροκοπίου Κυρὸς Φιλόθεος. Τῆς ἐπικηδείου ἀκολουθίας, τελεσθείσης ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῶ τῆς Μητροπόλεως, προέστη ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως κ. Χρυσόστομου, πρῶην

Νευροκοπίου κ. Εὐγενίου Φλωρίνης κ. Βασιλείου καὶ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Γερμανοῦ μετὰ πολλοῦ κλήρου.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἰωάννου Μ. Ἀνδρεάδου, ἀρχιμανδρίτου, Ἱστορία τῆς ἐν Χρῆ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Μέρος Α' Ἀθήνησιν τύποις Πυρροῦ 1940.

Ἐκ τῆς πολυμύχθου ἱστορικῆς περὶ τῆς ἰδιαιτέρας τοῦ πατριδὸς ἐργασίας ὁ ἀλλόγιμος ἀρχιμ. κ. Ἰω. Μ. Ἀνδρεάδης ἐδημοσίευσεν τὸν Α' τόμον ἐκ σελ. 335 + ζ + CCLXXXVI + ΝΓ, με ἀρίστην καλλιτεχνικὴν ἐμφάνισιν ὀφειλομένην καὶ εἰς τὴν φροντίδα τοῦ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ συγγραφέως ἐπιμεληθέντος τῆς ἐκδόσεως ἱστοριοδίφου Ἰσρέως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου Καρίκη, Πιτυχοῦ τῆς Θεολογίας, αἰδέσ. Νικ. Π. Παπαδοπούλου Οἰκονόμου. Ὁ συγγραφεὺς ἐπιμελῶς εἰργάσθη ἐφημερεύων ἐν τῷ ἐν Μονάχῳ τῆς Γερμανίας Ἑλληνικῷ Ναῶ γνωστός ἄλλως τε καὶ ἐξ ἄλλων περιπουδασίων αὐτοῦ ἔργων, ἵνα μᾶς παρουσιάσῃ ἐν τριῶν τόμοις ἄληθιν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν τῆς πολυπαθοῦς νήσου ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, πλουσίαν παραθέτων διδωλογραφίαν, ἡμετέραν καὶ ξένην, ἥτις βίᾳ καὶ δυναστείᾳ ἐστερηθῆ Ἀρχιερωσ ἀπὸ τοῦ 1365 μέχρι τοῦ 1566 ἔτους ἄλλοτε καὶ ἡ Κέρκυρα ἐπαθεν.

Εἰς τὸν ἐκδοθέντα πρῶτον τόμον, περιγράφονται ἀπὸ τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ τὰ ἱστορικὰ γεγονότα ἐν τῇ Ὀρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ ὡς καὶ περὶ τῆς ἐκεῖ δράσεως τῶν Γενουατῶν καὶ Ἰησοῦτῶν, περὶ τῆς ἄλλως ἐκεῖ Πατριαρχικῆς Ἐξαρτίας, περὶ τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ λογίων, οἵτινες ἐτίμησαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν πατρίδα εἰς τὰ ἀνώτερα ἀνελθόντες ἀξιώματα ἐθνομάρτυρες ἀναφανέντες, περὶ τῶν νεομαρτύρων καὶ ὁσίων τῶν ἐν τῇ νήσῳ διαλαμπάντων, περὶ τῶν Ναῶν καὶ Μονῶν, τῶν ὁποίων τὰ χρυσοβουλα καὶ τὰ πατριαρχικά Σιγγίλλια δημοσιεύονται καὶ ἄλλα τινὰ ἐγγραφα ἐν παραρτήματι ἐν τέλει τοῦ τόμου. Ὁ δευτέρος τόμος θὰ διαλαμπάνῃ ἀπὸ τοῦ 431 μέχρι τοῦ 1556 ἔτους βιογραφικὰ σημεῖωματα μετὰ ὀνομαστικοῦ καταλόγου τῶν διατελεσάντων Ἐπισκόπων, τῶν ἀναπληρωτῶν αὐτῶν, Δικαίων καλουμένων, καὶ τῶν Μητροπολιτῶν ὧν τὰ ὄνοματα διεσώθησαν, τὸ δὲ τρίτον μέρος τοῦ ἀπὸ τοῦ 1800 μέχρι σήμερον ἐπιφανῆς κληρικῶν τῆς νήσου. Τὸ ἔργον παρέχει σοβαρὰν συμβολὴν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῆς ἀριστοτόκου, ἀλλὰ καὶ πολυπαθοῦς νήσου περὶ ἧς ἡσχολήθησαν καὶ ἕτεροι σοφοί, ἐπιφανῆ τῆς Χίου τέκνα, ὡς ὁ ἀδίδιμος Γυμνασ. ἀρχῆς Γ. Ζολώτας, ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Κων. Ἀμαντος καὶ ἄλλοι. Ἡ Χίος διαλάμπουσα ἐπὶ αἰῶνας ὡς ἀθάνατος πολέμιος τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους, ἧς τὰ τέκνα ἐτίμησαν τὴν Ἑλλάδα ἀπανταχοῦ τῆς γῆς εἰς τὸν κύκλον καὶ τοῦ λογιῶν καὶ τοῦ κερδοῦ ἔργου, ὧν ὑπατεύει ὁ Ἄδαμ. Κοραΐς, εὐρεν ἀξίους πάλαι τε καὶ νῦν ἵνα ὀμνήσωσιν τὸ κάλλος καὶ διασώσωσι τὴν λυπηρὰν ἱστορίαν αὐτῆς. Τὸ ἔργον ἀφιερῶται εἰς τὸν γνωστὸν φιλόστορα ἐν Λονδίῳ εὐπατρίδην Χίον κ. Φίλιππον Π. Ἀργέντην. Μετ' εὐαρέστου διαθέσεως ἀναμένομεν τὴν ἐκδοσὴν καὶ τῶν ἐτέρων δύο τόμων τοῦ ἐξαιρετοῦ ἔργου.

† Ο ΒΕΣΣΑΛΩΤΙΩΤΗΣ ΙΕΖΕΚΙΗΛ

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

(3)56) Ἱ. Μητρόπολις Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ 586)41 «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Ν.Δ. καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου δριζύμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ ἐν Φτεριά Ἱ. Ναοῦ ἁγ. Γεωργίου ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημέρου Νόμου δριζύμενα πιστοποιητικὰ προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑπαψήφιοι ἐφημέριοι τοῦ ὡς ἄνω Ἱ. Ναοῦ. Ἐν Μεγαλόπολει τῇ 27 Νοβρίου 1941.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Προκόπιος Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ 586)41 «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Ν.Δ. καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου δριζύμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ ἐν

Μαυριά 'Ι. Ναού Αγ. Δημητρίου όπως εντός μηνός από της δημοσιεύσεως της παρούσης υποβάλλωσιν ήμιν τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημέριοι τοῦ ὄς ἄνω 'Ι. Ναοῦ.

Ἐν Μεγαλοπόλει τῆ 2 'Ιανουαρίου 1942

† 'Ο Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Προκόπιος (3)73) Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Νόμου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ ἐν Δημητσάνῃ 'Ι. Ναοῦ Αγ. Κυριακῆς ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημέριοι τοῦ ὄς ἄνω 'Ι. Ναοῦ. Ἐν Μεγαλοπόλει τῆ 8 'Ιανουαρίου 1942

† 'Ο Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Προκόπιος (3)57) 'Ι. Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

Συνφά τῆ ἀρθρῶ 63 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)1940, καὶ λοῦμεν τοὺς βουλομένους ὅπως μέχρι τῆς 9ης 'Ιανουαρίου 1942 υποβάλλωσιν ἡμῖν μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν τῶν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος πρὸς συμμετοχὴν εἰς ἐνέργειαν ἐκλογῆς Διοικούντων διὰ τὴν ἐνορίαν Φαρακλῶν τ. δ. Βοιωτῶν. Ἐν Σπάρτῃ τῆ 9 Δεκεμβρίου 1941.

† 'Ο Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Διονύσιος (3)68) Συνφά τῆ ἀρθρῶ 46 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ὅπως μέχρι τῆς 30 'Ιανουαρίου 1942 υποβάλλωσιν ἡμῖν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν, πρὸς συμμετοχὴν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς χηρευούσης θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῇ χωρίῳ Βαμβακοῦ τ. δ. Οἰνοῦντος. Ἐν Σπάρτῃ τῆ 30 Δεκεμβρίου 1941.

† 'Ο Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Διονύσιος (3)58) Ἱερά Μητρόπολις Κορινθίας Ἀκυρωθείσης διὰ λόγους νομιμοτυπίας τῆς ἐκλογῆς ἐφημερίου-ἱερέως τοῦ ἐν Μαυριάνοις-Ζαχῶλης Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου καὶ ἔχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 63 τοῦ Ἀν. Νόμου 2200)1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καλοῦμεν καὶ αὐθις τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ ὄς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν αὐτοὺς ὑποψηφίους πρὸς ἐκλογὴν ἐφημερίου ἐν τῇ ἐν λόγῳ ἐνορίᾳ. Ἐν Κορίνθῳ τῆ 12η Δεκεμβρίου 1941

† 'Ο Κορινθίας Μιχαὴλ (3)59) 'Ι. Μητρόπολις Δημητριάδος

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 47 καὶ 48 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)40 καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 586)41 Νομοθετικὸν Διατάγμα-ἀρθρον 16 «Περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω νόμων ὀριζόμενα προσόντα καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ 1) Τιμίου Σταυροῦ Κάτω Γατζέας, 2) Ἁγίας Παρασκευῆς Μπαξέδων, 3) Ταξιάρχων Νηλείας, 4) Ἁγίας Θεοδώρας Βόλου, 5) Ἁγίου Ἰωάννου (Σούρπης), ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ ὄς ἄνω Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά. Ἐπίσης ἔχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 50 τοῦ ἀνωτέρω Ἀναγκ. Νόμου παραγρ 2 παρατείνωμεν τὴν προθεσμίαν ὑποβολῆς δικαιολογητικῶν ἐπὶ ἓνα μῆνα τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1640 καὶ ἀπὸ 16)11)41 προκηρῦξεως ἡμῶν διὰ τοὺς ἱεροὺς ναοὺς Ἁγίου Κωνσταντίνου Βόλου, Ἁγίου Ηαντελετήμονος Βόλου καὶ Ἁγίου Ἀποστόλων Ἀργαλαστῆς καὶ καλοῦμεν τοὺς κειτημένους τὰ προσόντα τῆς δ' καὶ γ' παραγράφου τοῦ ἀρθρου 47 ὅπως υποβάλλωσι τὰ δικαιολογητικὰ τῶν διὰ τὰ παρατέρω. Ἐν Βόλῳ τῆ 20 Δεκεμβρίου 1941. † 'Ο Δημητριάδος Ἰωακείμ

(3)60) 'Ι. Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας

Συνφώνως τῆ ἀρθρῶ 46 τοῦ Νόμου 2200)1940 προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι Ἐφημέριοι διὰ τὴν χηρευούσαν ἐνορίαν Πηγαδακίων—Κυνουρίας, προσκαλοῦνται οἱ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ ἱερατεύωσιν ἐν αὐτῇ, ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλλωσιν ἡμῖν δι' αἰτήσεώς των τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά.

Τρίπολις τῆ 6η Δεκεμβρίου 1941. † 'Ο Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός

(3)61) Συνφώνως τῆ ἀρθρῶ 46 παρ. 2 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)40 προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι Ἐφημέριοι διὰ τὴν κενωθεῖσαν θέσιν τῆς ἐνορίας Καστανίτσης (Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτήρος), προσκαλοῦνται οἱ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἱερατεύωσιν ἐν αὐτῇ, ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλλωσιν ἡμῖν δι' αἰτήσεώς των τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά.

Τρίπολις τῆ 28 Νοεμβρίου 1941

† 'Ο Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανός (3)62) 'Ι. Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Κανίου τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200 «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλωμεν προδῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων. Ἐν Αἰγίῳ τῆ 4 Ὀκτωβρίου 1941.

† 'Ο Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Θεόκλητος (3)63) Στερουμένης τῆς ἐνορίας Πάου τακτικοῦ ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200 «περὶ ἐνοριῶν καὶ ἐφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλωμεν προδῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων. Ἐν Αἰγίῳ τῆ 10 Δεκεμβρίου 1941

† 'Ο Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Θεόκλητος (3)70) 'Ι. Μητρόπολις Θηβῶν καὶ Λεβαδείας

Χηρευουσῶν τῶν θέσεων τακτικοῦ ἐφημερίου τῶν ἐνοριῶν 1) Ἱ. Ναοῦ Αγ. Γεωργίου Μαυροπερίου—Χαιρωνείας καὶ 2) Αγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Κλειδίῳ—Τανάγρας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνός υποβάλλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200 Α. Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Λεβαδείᾳ τῆ 24 Δεκεμβρίου 1941.

† 'Ο Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Συνάστος (3)72) 'Ι. Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Ἐδρυτανίας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 47 παρ. δ' τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)1940 Ἀναγκ. Νόμου «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καλοῦμεν καὶ αὐθις τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ προσόντα καὶ τῆς ἀμέσως κατωτέρως κατηγορίας ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ ὄς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά ἵνα προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων Ἐφημερίων τῆς χηρευούσης Ἐνορίας Ἀνατολικῆς Φραγκιστής. Ἐν Ναυπάκτῃ τῆ 2 'Ιανουαρίου 1942

† 'Ο Ναυπακτίας καὶ Ἐδρυτανίας Γερμανός (3)74) Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλλωσιν τῆ καθ' ἡμῶς 'Ι. Μητρώπολις τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ ὄς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά ἵνα προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων Ἐφημερίων τῆς χηρευούσης Ἐνορίας Ἀνατολικῆς Φραγκιστής. Ἐν Ναυπάκτῃ τῆ 9 'Ιανουαρίου 1942.

† 'Ο Ναυπακτίας καὶ Ἐδρυτανίας Γερμανός (4)75) 'Ι. Μητρόπολις Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης

Χηρευουσῶν τῶν ἐνοριῶν Ἐλῆας καὶ Μεγαδένδρου καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλλωσιν ἡμῖν αἰτήσεις μετὰ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν διὰ νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων συμφώνως τῆ Νόμῳ 2200)1940. Ἐν Ἀθήναις τῆ 10η 'Ιανουαρίου 1942 † 'Ο Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Ἀνδρέας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΑΠΟ 1ης ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1942	
1. Ἱερῶν Ναῶν ἑδρῶν Μητροπόλεων ὁμαχμαί	200
2. " " " περιμερείας	100
3. " " Μονῶν	300
4. Συνδρομητῶν πάσης ἰδιότητος . . .	100
5. Τιμὴ κειχωρηθέντων κατὰ δημοσίευσιν	300